

היה נוטל פרק שלישי סוטה

כג.

מסורת הש"ס

(א) ומוליק קלל: א (ב) נמיר כח: א
(ג) [שם ל. ד] (ד) מדרין מד: א
(ה) ותוספתא פ"ב, א (ו) יומא מז: א
(ז) בימות ק. וצחסי ע. מנחות נגה
(ח) בימות ק. וצחסי ע. וננחות
קו: יומא מז: א (ה) מנחות עד.
בימות ק. ותוספתא פ"ב שם
י"ט, ע. (ו) ע"כ, א (ז) ויקרא ו.
ר"ש"ל, א (ח) ר"ש"ל, א (ט) ויקרא ו.
(י) ו"ל תקטיר, א (כ) דף עו. א
(ל) רש"א, ע (ע) ז"ל קרב לעזמ, א
(פ) ומתקן לאכול ואותו כו'
להקטיר אלה דמיקל לשם ע"ס
כו. מהרש"ל ועי' רש"א

זגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה מנחתה וכו'
אכלל דכהנת: (ב) ד"ה ואינה
עולה כליל מפני שש:
(ג) ד"ה כר"א בר"ש וכו'
אינה נקמטת ואמר ר"ש
במנחה של ישראל וכו' אף
מנחת חובה של כהן וכו'
למיאשים כלל ור"א בר"ש פליג
עליה ואמר:

גליון הש"ס

ממתני' ושבועלה אינו רוצה
להשקותה. עי' יצמות דף נה
ע"א תד"ה אילימא:

מוסף רע"י

[illegible]

וְכָל הַנְּשׂוּאֹת [לְכַהֲנִים] מִנְּחֻסֵּיהֶן נִשְׂרָפוֹת. וְאִפְּלוּ קֶרֶב הַקּוֹמָה
וְהִבְלַכְתּוּ וְלֹא נִטְמְלוּ נִשְׂרָפִין שִׁירִים צִיִּים הַדָּן כְּמִפְרָשׁ בְּנִמְרָל:
בְּהִנֵּה הַנְּשׂוּאָה כְּחַיִּי (ו' קא) אֲבָל (ב) כִּהְיֶה הַנְּשׂוּאָה מִנְּחֻסֵּיהֶן
כִּהְיֶה הַנְּשׂוּאָה לִישְׂרָאֵל נִכְלָמָה וְכֵן כִּהְיֶה
הָאוֹמֶרֶת טְמֵאָה אֲנִי
שְׂהִיָּא טְמֵאָה וְהָאוֹמֶרֶת
אֲנִי רוּצָה לְהִשְׁקוֹת
בְּדֶרֶךְ *וְכָל הַנְּשׂוּאָה
נִשְׂרָפוֹת בֵּת יִשְׂרָאֵל
נִשְׂרֶפֶת יִבְהֶנֶת שְׁנֵי
נִכְלָת מִה בֵּין כְּהֵן
נִכְלָת יִמְנַחֵת כְּהֵן אֶין
מִתְחַלֵּל *יִבְהֶנֶת אֶין
לְמַתִּים *וְאֶין כְּהֵן מִמֵּן
בְּקִדְשֵׁי קִדְשִׁים *וְאִי
קִדְשִׁים מִה בֵּין אִישִׁי
וּפּוֹרֵם *וְאֶין הָאִשָּׁה פ
מוֹדִיר אֶת בְּנוֹ בְּנוֹי *
בְּנוֹי *הָאִישׁ מְגַלַּח
הָאִשָּׁה מְגַלַּח עַל נִזְיוֹן
אֶת בְּתוֹ *וְאֶין הָאִשָּׁה
*הָאִישׁ מוֹכֵר אֶת בְּתוֹ
אֶת בְּתָה *הָאִישׁ נ
נִסְקֶלֶת עֲרוּמָה *הָאִישׁ
נִתְּלִית *הָאִישׁ נִמְכּוֹר
נִמְכַּרְת בְּגִיבִיתָהּ: *לְכַהֲנָה
מִנְּחֻסֵּיהֶן נִשְׂרָפוֹת וְיִשְׂרָאֵלִית
נִכְלָת מִפְּנֵי שִׁישׁ ל
כִּלִּיל מִפְּנֵי שִׁישׁ לָהּ
קֶרֶב בְּעֻצְמוֹ וְהִשְׁרִינָהּ
כֹּאן *אֲבָל שְׂהוּא מ
בְּבֵל תִּקְטִירוּ אִמֶּר
פִּי דְמִסִּיק לְהוּ לְשׁוֹ
*ר"א אוֹמֵר *בְּרִיִּים יִנַּח
אֶתָּה מַעֲלִיָּה לְשׁוֹ
לִיָּה הָאִי סְבָרָא אֲלֵא
סְבָרָא מֵא"ל *דְּעִבְדִּי
רְבִי אֶלְעָזָר בְּר"ש
בְּעֻצְמוֹ וְהִשְׁרִינָהּ מִר

[illegible]

ה'תקצ"ד (ג.) נתעבר קומלה בשיריה או בשירים של חצירתה לא
הקומץ קרב העצמו והשירים העצמן, בירושל' בני אליהו
אי תימר משום קומן אינו ונתנו בלילה ואינו נושא
לחורונונו לאחר מזה שיחשד לכן ופסטי לה מדר"א ז"ל דלמא
אחורו ונתנו בלילה ונתנו חשד מיתא ומתא של א"ר יוס' בר
דלמא

והיינו אלל המזבח (יבמות ק.).

למפתפזרין גבי מנחת כהן חוטא שהביא מנחה על שמיעת קול או על ביטוי שפתיים או על טומאת מקדש וקדשיו בדלי דלות ופליגין ר' בלא נאמר אלא כמנחה והאי קרא במנחת חוטא כתיב ודריש לה הכי ואם כהן הוא תהיה לו כמנחת חוטא של ישראל מה מנחת חוטא לענין עבודת כהן שטעונה קמיצה ולא לאישים כמנחה הא כיצד הקומץ קרב בעצמו והשירים קרביין לעצמן. ור' אליעזר סבר לה כ

האומרת שמהא אני. ירושלמי האומרת שמהא אני לא כחטאא שמהא בעליה היא וחתאא שמהא בעליה ילכו המעות לים המלח דמאי לאשא תלוי אפי' ממשקשהא בכלי א"ר ממני' דמאי לאשא תלוי שמשח דליקין תמן אפי' ממשקשהא ודע לו דהס יספר ויבשר יאא לבית

השְׁרִיפָה: בל הנשואות לכהנים
מנחותיהן נשרפות. פס"י אחד מנחת
סוטה ואחד מנחת נדבה ותימנה
מנחת נדבה מה חלק יש לו בה והא
אפילו רבי יהודה דלומר צ"י אין צין
המודר (נדרס דף לה:) אדם מציא
על אשתו כל קרנות שהיא מנחתה
דווקא שהיא חייבת כדמפרש בספרי
כגון אם [הקיסה] נזירות בראשה
וחיללה את השבת דומיא דמנחת סוטה
שהיא חובה דליקף לה מוהביא את
קרננה עליה כל קרבן שעליה אבל
מנחת נדבה מודה רבי יהודה שאינו
מציא וי"ל משום הכי יש לו חלק משא
דק"י"ל מה שקמנה אשה קנה עולה
כדמנו פס"ד נזיר (דף נז.) אם שיה
הוא

היתה בהמה הסתעפת תמות וקא דייק
בגמ' מנא לה מה שקנתא אשה קנה
בעלה הלכך יש לו חלק בה אפילו
לרצון דפלוגי אדר' יהודה ואמרי
דווקא קרנן שמשכירה לו מביא עליה
דמה שגנת' אשה בעלה מיהו דירושלמי
דפרק הים מביא אומר משמע דמנחת
סוטה איירי והכי איתא התם מנחתה
מלמד שהיא קדשה לשמה כשם שהיא
קדשה לשמה כך היא קדשה לשמו
ומני רבי חייל ופלוגי ליקרב כליל
אינה יכולה מפני שותפתה של אשה
לאכול אינה יכולה מפני שותפתה של
איש [ואלא] הקומץ (ו) לעצמו השריש
קריבין לעצמן ואת אומר מנחתה
אלא מה דאשטעי קרא אשטעי
ממני' ומו התם והביא את קרבנה
והוא

עליה צלעה מההיפופים עליה חן
מדעתה מכיון שיש לו שותפות במנחה
מפרשים עליה חוץ מדעתה וזאת מאחר
שיש לו חלק בה א"כ הוצא לה מנחת
שותפות ואומר צ"ק דרובים (דף ה'
הינה מנחה לשני בניו ומת קריבה
ואין בה משום אפסות הא י"ש בה
משום שותפות אינה קריבה משום
דמכזי בה נפש והכי קמני צסיפרי

בזהדיא וי"ל כיון דעיקר כפרה משום דידה נפש קרינן בה דהא הניח מנחה
לשני בניו למסיק התם (דף א.) דקניא להו אלמא משום דמכפרי קרינא
ביה נפש: **הקומץ קרב בעצמו.** וא"ת אמאי לא שיינן לכולה
מנחה בזה דידה ויהו שיריה נאכלין כדאמר צ"י אין בין המודר
(דף ד' לו:) ואיתא צפ"ק דובחים (דף א.) ובפ"ק דתמורה (דף כ"ב:
ומכריז עולה תמורה והכא הניח משום בנחה וז' י"ל התם מיקני
לתמכתפר כולי וזה אילו לא קניא חלק בו אבל הכא פ"י לא לנצל חלק
במנחה: **דמסיק** דהו לשום עצים. רש"י דנימא הכי אי
רציון הן להקטיר ולא הימא רציון לקמן וכו' ותימא מאי תנאי שייך
הא ודאי כאלו מעורבין שיריים והוי כאברי עולה ואברי חטאת
שנתערבו דפליגי בה ר"א ורבנן (ובחים עו.) דלא שייך בה תנאי
דליכא שום ספק אלא ודאי מקצתן רצויה להקטיר וימקצתן לאכול
והלקטיר ואותן מה שנתבון אין רצוי להקטיר לשם עצים שכל מה
שהוא ולא שייך שום תנאי וכדמורה דרש"י נקט ל"י אגב שטפיה
דהוא דפרק נושאין על האנוסה (בימות ק.) דלא כבנת שנתערבו
ולדה בולד שפחה ונותני עליהם חומרי ישרא' וחומרי הכהנים
וימפרש בגמרא דמנחתם נקמט כמנחת ישראל ואינה נאכלת
כמנחת הכהנים וכולה סוגיא כי הכא והתם ודאי שייך תנאי
כשהאחד מקריב מנחה אינו יודע אם כהן הוא או ישראל וארץ
הלהאבות כמו שפירש רש"י כאן והא דתנן בהקומץ דבה (מנחות
קט"ז א"ת לן למימר דסתמא כרבנן דפליגי אדרבי אליעזר:
ש"ס אלני שיריים משום מה דאם בצים משום קומץ או משום שיריים
ר מיתיה ואינו מחשב להן ואי תימר משום שיריים נותנו בלילה
ומתפזרין על גבי הדשן שאלטה דמפרש צ"י ואלו הן מנחות דהא
אינו מחשב להו שלא הוכשרו לא לאכילת אדם ולא לאכילת מזבח:

בהן

[illegible]

עין משפט
גד מצוה

ר' א' מ"י פ"ב מהל' מעשה
 הקדושת' הלכה י':
 ר' ב' מ"י ש' הלכה י':
 ר' ג' מ"י ש' הלכה ט':
 ר' ד' מ"י פ"ב מהל' אסורי
 ביאה הלכה א' סגול' לארץ
 קצב טו"ש"ע ה"ע"ע סימן ז'
 סעיף י':
 ר' ה' מ"י ש' טו"ש"ע שם
 סעיף י':
 ר' ו' מ"י פ"ב מהלכות אבל
 הלכה ו' ופ"ג ה"א ופ"ג
 סגול' ארץ לר"ה טו"ש"ע י"ד
 סימן שע' סעיף ב':
 ר' ז' מ"י ש' סגול' שם
 טו"ש"ע י"ד סימן שס"ט
 סעיף א':

מ ז ח ט **מ**י פ"י מהל' ג
 מעשה הקרבות הל' ג
 סמג עשין קפד קפה:
מז י **מ**י פ"י מהל' טומאת
 זרעת הל' ו סמג עשין
 רלה:
מב כ **מ**י שס הל' ח:
מג ל ז **מ**י פ"ב מהלכות
 מזירות הלכה יג:
מד נ ס **מ**י שס פ"ח הלכה
 טו:

במה ע מי" פ"ג מהל' אישות
הל' יא סמג עשין מה
טוש"ע אה"ע סימן לו סעיף
א:

בזו פ מיי פיי"ח מהל' גירושין הלכה ז סמג
עשין ג טוש"ע אה"ע סימן
קנה סעיף א:
בזו צ מיי פ"ד מהל' עבדים
הלכה א ב:

במח ק מ"י פט"ו מהל'
סנהדרין ה"א סמג עשין קב:
במח ר מ"י שם הלכה ו:

ג ש מ"פ מהלכות גניבה
הלכה יב ופ"א מהל'
עבדים הל' בן כסמ עשין פא:
נא ת מ"י פ"ב מהל' מעשה
קרבנות הל' יב ופ"ד
מהל' סוטה הלכה טו:
נב א מ"י פ"ה מהל' איסורי
מוצא הל' ה כסמ עשין
שיח שיט:

נג ב מיי שם הלכה ג סמו
שם:

נר ג ד מ"ז פ"ז מהל'
מעשה הקרצנות הלכ'
יז ופ"ד מהל' סוטה הלכה
טו:

תוספות שאניץ

ציוציוצו לה"ה: תכה
 תחללם את התרומה מן
 הבהמה אם נבעלה לספול
 לה ולא דרוק נקט תכנה
 ה"ה" דאלמנת כח ישראל
 שנשאת אלמנה כד נדול אלא
 ותרבותו נקט דאפילו כנתה
 מהתלחלה מכהנה: גמלה על
 נדויות אביו אם נדו בנדות
 והפריש קרובותיו וכו' ויהי
 נדו נדו כח גמלה ביה
 מלאמי נדו ומביא קרבתו
 שהפרישו אביו: אקריא כח
 כל שממנו לאישיו: חיו הוא
 בכל הקטורין ה"ה דהנה לה
 למכבה כי כל שאור כל
 דבש אל הקטורין לה' ולמה
 תכתב ממנו אלא למדריש
 נפשה אל הקטורין כל
 ששממנו עולה כבי אשה
 כל בכל לאו וכל בשר כל
 הקרובות וכו' מעלה וכו'
 בכלכל זה שירי מנחות והכא
 שירי אור למאן כל חלק
 נשנה אמר לה' למזל והויא
 ואלו כל גמורין חן והויא
 שכל הקטורין חן והויא
 שכל גמורין חן והויא
 ופולגותיו כבוחים אביו
 שחטבו שחטבו אביו
 שר עולה כבי אשה
 ואמר לה' למעלה והוא
 שבושר החטאת אילו כל
 ציוציוצו והכא אומרין עשרה
 שחטבו אביו וכל שממנו
 לאישיו: חיו הוא
 שכל הקטורין חן והויא

בביתיהם הדהוד קרא כתיב קרבן ראשית תקריבו אותם לה' ואל המזבח לא יעלו לריח ניחוח וקא' נמי אממנו לה' דאוקמה בבל וקא' תיאר אשכנזינן ואל אסדה הקטהה אלא כשכרתי להם ריח ניחוח ליה' הניחא' יאליעזר אומה הקומין קרב בעצמו השחיתו וקא' תיאר אומרי חותבת של כהן כליל כמקצת דבתו ואינה נקמטת דו' שמעון דרשיל קא' וחס וכו' נאמר חזיתו לכהן כמנחתו והוא ישראלי קמקצת אף כהן חוטא נקמטת אף ישראלי שריה לאיכסר אף חס וכו' שריה תאכלי תל תהיה כהן כמנחתו ודבעי קמקצה ומיהו שריים קרבן בעצמן לית ליה דכל שמעון לאיכסר כו' איהא קומין קרב בעצמו השחיתו מתפורין לאיכסר ליה'.